

Voorwoord

De SP is geen voorstander van het bestaan van de stadsdeelraden. Een stadsdeelraad kost een hoop geld en helpt maar weinig om bewoners meer te betrekken bij hun buurt. En een gemeenteraad en een stadsdeelraad naast elkaar maakt de aanpak van echte problemen er bepaald niet simpeler op. De SP vindt het wél handig als mensen dichtbij huis terecht kunnen voor een paspoort of bouwvergunning. Maar daarvoor heb je geen stadsdeelraad nodig. Bijkantoren van het stadhuis voldoen daarvoor minstens zo goed.

Toch doet de SP nu voor het eerst mee aan de verkiezingen voor de stadsdeelraad van Amsterdam-Centrum. Te vaak hebben we moeten horen dat veel mensen het een gemis vonden, dat in deze deelraad het geluid van de SP ontbrak. En eerlijk gezegd hebben wij er nu zo langzamerhand zelf ook ontzettend veel zin in om in die deelraad eens ons andere geluid te laten horen. Als er dan toch zo'n deelraad is, kunnen daar tenslotte beter mensen in gaan zitten die niet aan elitaire hoogstandjes doen. Dan liever gewoon echte vertegenwoordigers uit de buurten.

Dat is meteen ook de politiek van de SP. Wij zijn voor "minder politiek" in de zin van "hogere" politiek. Tegelijkertijd weet iedereen dat de SP aan politiek doet - maar dan met een uitgesproken kleur. Centraal in onze politiek staat: gelijkwaardigheid, menselijke waardigheid en solidariteit.

Inhoud en kernpunten

1. Wonen

Juist ook in het centrum: behoud en uitbreiding van sociale huurwoningen

2. Sociaal, Welzijn en Sport

Zorg is niet: kom morgen maar eens terug

3. Wat ons allemaal bindt

Biedt 'minderheden' een brede keus aan middelen om te kunnen integreren

4. Onderwijs

Op elke school is iedereen welkom in een goed schoolgebouw

5. Kunst en cultuur

Voor kunstenaars geen sloopkogel maar ateliers

6. Openbaar bestuur

Actief álle bewoners betrekken bij het leefklimaat in het centrum

7. Inrichting, beheer en onderhoud van openbare ruimte

Geen kostbare opleuking van pleinen, maar bruikbare openbare ruimte

8. Veiligheid

Vraag buurtbewoners wat zij van veiligheidsbeleid en van de politie verwachten

9. Verkeer en vervoer

De binnenstad kan niet zonder fiets en openbaar vervoer

10. Economie, horeca en toerisme

Meer ondernemers met hart in en voor de buurt

11. Financiën

Een ander SP-beleid begint al met slechts vier procent schuiven in de stadsdeelbegroting

1. Wonen

Juist ook in het centrum: behoud en uitbreiding van sociale huurwoningen

Iets waar de SP zich al hele lange tijd druk over maakt is het grote gebrek aan (betaalbare) woningen. Gelukkig lijkt de rest van de politiek daarin nu schoorvoetend te volgen. Recent wetenschappelijk onderzoek heeft ondertussen bevestigd dat het bouwen van meer koopwoningen en minder goedkope huurwoningen niet overeenstemt met de vraag. Het grote aantal zogenoemde scheefwoners wijst uit dat ook burgers met een wat ruimere beurs vaak heel tevreden zijn met een kleine en goedkope woning. De SP vindt dit prima, voor die behoefte moet ook veel meer gebouwd worden. De verkoop van sociale huurwoningen in het stadsdeel dient met alle juridisch houdbare middelen te worden tegengegaan. Tevens moeten alle juridisch mogelijke middelen worden ingezet om zoveel mogelijk en uitsluitend nieuwe woningen te bouwen in de sociale huursector.

In de binnenstad wil de SP toe naar een verhouding 40/60 voor sociale huurwoningen/woningen in de marktsector. In de andere delen van Amsterdam-Centrum moet die verhouding tenminste 80/20 worden.

De ruimte in het centrum is beperkt. Toch willen er meer mensen een woning in het stadsdeel. De meeste woningen in het stadsdeel kennen vier woonlagen. Als hier en daar een woonlaag extra wordt toegestaan levert dat een hele hoop woningen op. De SP legt graag de prioriteit bij woonruimte. Uiteraard gelden hierbij de beperkingen van de aanwijzing als beschermd stadsgezicht, en wordt daarop geen inbreuk gemaakt. Daarentegen wordt in de binnenstad nu eindelijk eens echt werk gemaakt van het weer gebruiken van woningen boven winkels. Met de methode van de deelraad nu, overleg en subsidie, komen niet genoeg woningen vrij. Vandaar dat het nuttig is te bekijken of het middel van onteigening ingezet kan worden. Uiteraard krijgen de eigenaren bij onteigening een financiële vergoeding, maar ze verliezen de zeggenschap.

De SP is geen voorstander van sloop/nieuwbouw. Vaak kunnen door panden te renoveren de huidige bewoners beter geholpen worden. Sloop/nieuwbouw wordt als het aan de SP ligt vanaf nu daarom ook alleen maar toegestaan als door de ingreep zowel meer woningen als meer sociale huurwoningen worden gerealiseerd.

Er is de laatste tijd een heftige discussie gaande over wonen op het water. De SP is van mening dat wonen op het water bevorderd moet worden en heeft maar weinig begrip voor mensen die ervoor pleiten om bewoners uit het stadsdeel te jagen en te weren omdat zij zelf graag over het water uitkijken. Er moet wel scherp naar de welstandseisen gekeken worden. Schepen horen bij het grachtenbeeld van Amsterdam. De SP is voorstander van een woonbootbeleid voor iedereen.

De binnenstad moet gemêleerd blijven. Er moet gewerkt worden, gerecreëerd worden, en men moet er kunnen wonen. Dergelijke uitspraken kunnen echter geen excuus zijn voor beleidsmakers om onduidelijk beleid te voeren. Er is momenteel meer dan genoeg overbodige kantoorruimte in de binnenstad. Er is ook genoeg horeca. In plaats van het toestaan van meer concurrentie voor de huidige bedrijvigheid is het nu tijd om te investeren in woningen. De binnenstad is voor iedereen, voor lagere inkomens, maar ook voor mensen met een hoger inkomen die niet per se willen doorstromen naar een duurdere woning. Bovendien is er in de binnenstad een grote behoefte aan locaties voor kunstenaars. Hier komen we op terug onder het kopje cultuur.

2. Sociaal, Welzijn en Sport

Zorg is niet: kom morgen maar eens terug

De SP hecht veel waarde aan een kwantitatief én kwalitatief goed aanbod van sociale en welzijnsvoorzieningen. De overheid heeft de taak ervoor te zorgen dat voor iedereen het leven een beetje leuk kan zijn, tenminste in maatschappelijk opzicht. Het stadsdeel dient hieraan zijn bijdrage te leveren, op alle beleidsterreinen waarvoor het stadsdeel verantwoordelijk is.

De nadruk ligt hier dan wel op de sociale instellingen die steun geven aan mensen die behoeftig of in nood zijn. Ouderen, gehandicapten en daklozen hebben voorrang. Dit geldt ook voor steunpunten voor slachtoffers van bijvoorbeeld criminaliteit en huiselijk geweld, en het bureau schuldhulpverlening. Het mag niet voorkomen dat slachtoffers ooit te horen krijgen: kom morgen maar terug. Het stadsdeel moet op al deze gebieden voor zover het zijn verantwoordelijkheid is ook maximaal zijn verantwoordelijkheid nemen. Waar dit de verantwoordelijkheid is van de centrale stad trekt het stadsdeel hard aan de bel als er signalen zijn dat het mis gaat of niet genoeg is. Ook neemt waar mogelijk het stadsdeel actief deel aan het armoedebeleid. Aangezien de deelraad zeker niet het enige overheidsorgaan is dat gaat over al deze voorzieningen zal op deze gebieden een nauwe samenwerking met de centrale stad nodig zijn.

Sociale en welzijnsvoorzieningen moeten er niet alleen zijn - ze moeten ook góed zijn. De voorzieningen op stadsdeelniveau worden doorgaans verzorgd door het maatschappelijk initiatief, met subsidie van het stadsdeel. Door glasheldere subsidieovereenkomsten, maar vooral ook door stringente controle door de subsidieverlener, ziet het stadsdeel er op toe dat constant optimale kwaliteit wordt geleverd.

Sportvoorzieningen moeten betaalbaar zijn, maar zijn dit voor veel mensen in praktijk niet. Waar mogelijk probeert het stadsdeel de stadspas uit te breiden met verlaagde tarieven voor met name sportvoorzieningen. Subsidies naar sociale en welzijnsinstellingen lopen als het niet gaat om slachtoffers of mensen met een duidelijk aanwijsbare handicap zoveel mogelijk via dit soort stadspasregelingen: prioriteit heeft het om ook mensen met een zeer krappe beurs de mogelijkheid te geven van voorzieningen gebruik te maken.

Een belangrijke groep mensen in de binnenstad wordt gevormd door de daklozen. Dit valt in eerste instantie onder de verantwoordelijkheid van de centrale stad, maar de deelraad dient zich hier ook voor in te zetten. De SP vindt dat iedereen in de maatschappij die niet of niet goed voor zichzelf kan zorgen alle steun moet krijgen. De daklozenopvang in Amsterdam is vaak goed, maar versnipperd, en er is ook sprake van teveel bureaucratie. De hulpverlening moet laagdrempeliger worden voor daklozen. Geen formulieren meer, maar directe hulp in de vorm van een slaapplek en een kop soep. De SP wil ook kijken of de opvang niet efficiënter kan door meerdere loketten samen te voegen. Er is behoefte aan meer nachtopvang en psychiatrische begeleiding voor daklozen.

Een andere, vaak overlappende tak van sport is de verslaafdenzorg, die ook valt onder de verantwoordelijkheid van de centrale stad. Maar ook hier geldt weer: dat ontslaat de deelraad niet van de plicht hier de vinger aan de pols te houden. De SP wil opvang en begeleiding blijven combineren met gratis verstrekking van middelen waar dit nuttig blijkt te zijn; altijd met het oog op vermindering van afhankelijkheid van de stof en/of van derden. Ook als iemand nooit meer zonder een bepaalde stof zal kunnen, mag hij of zij niet afhankelijk zijn van criminelen om hem of haar die stof te leveren. Prioriteit is iemands leven op de rails te krijgen. Afkicken is hierbij vaak het enige juiste middel, maar als dat niet zo blijkt te zijn moeten we niet het onbereikbare van iemand blijven eisen en daarmee de eerste prioriteit, zelfstandigheid en welzijn, uit het oog verliezen.

De SP bepleit een integrale dienstverlening aan mensen die niet meer voor zichzelf kunnen zorgen en buiten de boot dreigen te vallen. Dat betekent allereerst méér aandacht voor voorlichting en preventie. Projecten en initiatieven die daarop de nadruk leggen, krijgen in het bijzonder de steun van de SP. De zorg voor daklozen,

verslaafden en anderen die een menswaardig bestaan dreigen te verliezen, werkt nog steeds niet goed. De SP wil er ook op stadsdeelniveau aan werken dat dit de komende vier jaar wél gaat werken.

Voor een stadsdeel ter grootte van een middelgrote stad lijken drie tienercentra wel wat weinig. Daarom moet het stadsdeel een onderzoek starten, in samenwerking met de doelgroep, om na te gaan hoe groot de werkelijke behoefte is aan voorzieningen voor jongeren van 12-18 jaar, en waaruit deze behoefte precies bestaat. Hetzelfde geldt voor de behoefte aan speeltuinen en andere speelvoorzieningen voor de categorie 0-14 jaar. Indien de vraag groter of anders blijkt dan het huidige aanbod, stelt het stadsdeel zo nodig extra middelen beschikbaar om aan deze vraag tegemoet te komen. Zie ook voor de jeugd en speelplaatsen onder hoofdstuk 7 van ons verkiezingsprogramma.

De behoefte aan zorgvoorzieningen voor ouderen in de binnenstad en inwoners met meervoudige/complexere problematiek worden vanwege het stadsdeel zo uitvoerig mogelijk gepeild, desnoods door ouderen periodiek persoonlijk te benaderen. Het stadsdeel zorgt voor de voorzieningen die nodig zijn om alle ouderen die dat wensen, zo lang mogelijk thuis te kunnen laten wonen.

In grote delen van het stadsdeel, waaronder de zuidelijke grachtengordel, wordt nu niet voorzien in sociaal-cultureel werk. De SP vindt dat in alle buurten een aanbod moet komen. Ook dit kan een bijdrage leveren aan de versterking van de buurtsamenhang, waarvoor wordt gepleit in hoofdstuk 6 van ons verkiezingsprogramma.

Door de invoering van privatisering en marktwerking in de kinderopvang kan het stadsdeel op dit gebied helaas steeds minder betekenen voor de bewoners. De SP vindt dat het stadsdeel echter op z'n minst een servicecentrum moet optuigen, dat mensen met kleine kinderen helpt hun weg te vinden in het aanbod van kinderopvang. Zo'n servicecentrum helpt ook tegen de bureaucratie die doorlopen moet worden om de financiering van een plaats in de kinderopvang geregeld te krijgen. Waar mogelijk moet het stadsdeel zijn invloed aanwenden om de huurprijzen voor de onderkomens van kinderopvang zo laag mogelijk te laten zijn.

Tenslotte staat de SP kritisch tegenover de invoering van de nieuwe Wet maatschappelijke ondersteuning (WMO). Zorgtaken voor onder meer gehandicapten en ouderen die nu nog via de AWBZ, Wet voorzieningen gehandicapten en Welzijnswet zijn geregeld, komen met de WMO integraal onder de verantwoordelijkheid van de gemeenten. Op zich is het goed dat de gemeenten op dit terrein een nog sterkere taak krijgen. Omdat zij dicht bij de mensen staan, kunnen zij beter inschatten hoe de behoefte aan zorg en voorzieningen werkelijk is. Tegelijk introduceert de WMO "marktwerking". Voor publieke voorzieningen betekent "marktwerking" in de praktijk vooral meer bureaucratie, meer formulieren invullen en hogere eigen bijdragen. Daarnaast krijgen gemeenten meer mogelijkheden om zorgvragers de voorzieningen te onthouden waarop zij volgens de SP recht hebben. Behalve bezuiniging dreigt daardoor met de WMO ook verdere ongelijkheid. Indien in Amsterdam de uitvoering van de WMO bij de stadsdelen wordt gelegd, zal de SP er alles aan doen om de negatieve gevolgen ervan zo beperkt mogelijk te houden.

3. Wat ons allemaal bindt

Biedt 'minderheden' een brede keus aan middelen om te kunnen integreren

De SP hecht er net als andere partijen aan dat mensen met elkaar kunnen samenleven. Daarom is het van belang dat iedereen gelijke kansen heeft en gelijke rechten. Maar ook: een gelijke benadering door de overheid. De SP kiest daarom voor een andere benadering; door in te steken op wat ons bindt. Iedereen - jong en oud, arm of rijk, "allochtoon" of "autochtoon", student, yup, werkloze of arbeider - wil een mooie, veilige

en schone buurt, een goed onderhouden betaalbare woning, een gevarieerd winkelaanbod in de buurt met betaalbare producten, en waar nodig inspraak in wat er in de directe leefomgeving gebeurt. Verder: laagdrempelige voorzieningen zoals sportvoorzieningen, scholen en kinderopvang, en bereikbare hulp bij nood. Hiervoor wil de SP zich hard maken, en dat kan beter als we ons niet bezig blijven houden met het analyseren en betuttelen van specifieke groepen en het ondersteunen van leuke initiatieven die als ze leuk genoeg zijn ook best zonder subsidie kunnen overleven. Daarom ziet de SP ook niets in zogenaamd "specifiek welzijnsbeleid", waarbij voor zogenaamde "etnische groepen" aparte welzijnsvoorzieningen worden geboden. Tegelijkertijd moet er voor mensen met een niet-Europese achtergrond wel een breed aanbod bestaan waaruit zij zelf kunnen kiezen wat zij nodig hebben om verder te integreren. Ook bij "inburgerings"-trajecten moeten oud- en nieuwkomers worden aangemoedigd te kiezen voor wat zij zelf nodig vinden. Dat betekent dat zij zelf hun eigen traject moeten kunnen uitstippelen. En daarvoor is dan nodig, dat er ook hier een breder keuzeaanbod komt, waarmee ze hun eigen, op hun behoeften toegesneden traject kunnen uitkiezen.

Met nadruk is het zo dat iedereen dezelfde rechten heeft. Mensen die in een "mindere buurt" wonen of wiens kinderen op een "zwarte school" zitten hebben niet minder recht op bovenstaand dan anderen. De SP wil het liefst dat "mindere buurten" en "zwarte scholen" niet meer bestaan, en zich daarvoor inzetten.

4. Onderwijs

Op elke school is iedereen welkom in een goed schoolgebouw

Het doel van onderwijsinstellingen is het bijbrengen van kennis en van waardering en respect voor de medemens, cultuur, natuur, wetenschap, vrijheid en vrede. Onderwijsinstellingen dienen midden in de maatschappij te staan. De SP investeert in de toekomst. Met name daarom vinden wij de kwaliteit van het onderwijs erg belangrijk. Nieuwe leermethodes en innovaties moeten een kans krijgen zich te ontwikkelen en te ontplooiën. Zeker het ontwikkelen van interactief computergestuurd onderwijs verdient extra aandacht.

In het basisonderwijs hebben alle kinderen recht op goed en toegankelijk onderwijs. De SP is voorstander van de "brede school", dat wil zeggen nauwere samenwerking tussen onderwijs en andere maatschappelijke instituten. Waar nodig worden extra middelen ingezet om leerachterstanden te voorkomen en weg te werken. Het ontstaan van "zwarte" en "witte" scholen kan contraproductief werken op deze doelstellingen. Ook in de relatief "witte" binnenstad is daarom beleid nodig dat zorgt dat alle scholen voor alle kinderen gelijkmatig toegankelijk zijn. Ook is het niet de bedoeling dat "slechte" en "goede" leerlingen op aparte scholen terecht komen. Per school worden dan ook minima en maxima gesteld voor het percentage leerlingen met een leer- of taalachterstand. Daarnaast worden gezamenlijke activiteiten gestimuleerd van een "witte" school en een "zwarte" school.

Met het oog op optimale leeromstandigheden voor de kinderen en optimale arbeidsomstandigheden van het onderwijzend personeel wil de SP investeren in verbetering van de schoolgebouwen en het wegwerken van achterstallig onderhoud. De taak van het stadsdeel ligt vooral op dit gebied. Centraal staat altijd de mens in het onderwijs. Ouders, leraren, ondersteunend personeel en schoolbestuur moeten de ruimte krijgen om goed met elkaar te kunnen samenwerken. Het is dan ook van groot belang dat voormalige ID-banen in het onderwijs behouden blijven als reguliere banen. Waar mogelijk komt er meer ruimte voor ondersteunend personeel. Blijvende steun geven aan onderwijs en educatie voor volwassenen is een must. Hierbij is ook een belangrijke rol weggelegd voor het sociaal-cultureel werk. Ook huiswerkbegeleiding en vormen van peuterwerk verdienen aandacht.

Bijzondere onderwijsprojecten op scholen (rond thema's als milieu, derde wereld, racisme, kunst & cultuur, anti-vandalisme enz.) zijn van groot belang. Organisaties die dergelijke projecten mede kunnen opzetten, krijgen steun.

5. Kunst en cultuur

Voor kunstenaars geen sloopkogel maar ateliers

Als het doel van de gemeente en de deelraad zou zijn geweest het culturele leven in Amsterdam het zo moeilijk mogelijk te maken, dan zouden ze het niet beter hebben kunnen doen dan de afgelopen tien jaar.

Met de sloopkogel is het neusje van de zalm op cultureel gebied de binnenstad uitgejaagd. Zogenaamde broedplaatsen verdwenen, en pogingen van de gemeente en de deelraad om zelf broedplaatsen te scheppen zijn, met in gedachten datgene waar ze een vervanger voor zouden moeten zijn, jammerlijk mislukt. Voor een bruisende culturele stad is het van belang om vrijplaatsen te hebben waar kunstenaars en randfiguren hun gang kunnen gaan zonder dat de overheid over hun schouders meekijkt om te constateren of wat er gebeurt wel "kunst" genoemd mag worden. De SP gelooft daarom ook niet in het – voor veel geld - scheppen van broedplaatsen door de overheid, maar in een cultureel beleid dat deugt doordat er eindelijk respect opgebracht wordt voor het initiatief dat zonder overheidsbemoeienis ontstaat. Als in de stad een pand gebruikt wordt voor cultuur is het zaak dat toe te juichen, en de ruimte te behouden in plaats van de ruimte te slopen of te bestemmen voor een andere activiteit dan een culturele. De SP wil zich actief inzetten voor meer ruimte in de binnenstad voor kunstenaars. De kunstenaars krijgen in dat geval geen subsidie, maar ze hoeven ook niet te betalen voor de ruimte.

Culturele instellingen die al een plaats in de binnenstad hadden werden de afgelopen vier jaar geconfronteerd met "marktconforme huren", wat erop neer komt dat in veel gevallen al de subsidie die zij krijgen van het stadsdeel opgaat aan huur, huur die vaak door hetzelfde stadsdeel geïnd wordt. Dit rondpompen van geld moet stoppen.

Ook hier weer geldt hetzelfde; aangezien het grootste probleem van culturele instellingen het vinden van ruimte in Amsterdam is, dient de het stadsdeel geen ruimte te verhuren, maar deze gewoon beschikbaar te stellen. Eventueel beschikbaar gestelde extra subsidie hoort daarbij los te staan van verblijfslasten. Dat scheelt een hoop administratieve rompslomp voor de instelling en voor de gemeente, en bovendien een hele hoop nodeloos ingewikkelde discussies.

Er is de laatste jaren ook heel wat te doen geweest over leegstaande kantoorpanden, waar er in het centrum nogal wat van zijn. Er is voor gepleit deze panden om te vormen tot woonruimte maar daarvoor heten ze vaak niet geschikt te zijn. Waar kantoorpanden wel heel geschikt voor zijn is om ze te gebruiken als atelier. Hier wil de SP in het centrum dan ook scherp op insteken.

Kunstenaars kunnen met hun werk een positieve bijdrage leveren aan de economie van de binnenstad. Ook dat is dan een vorm van kleinschalige bedrijvigheid die de SP graag in de binnenstad versterkt ziet: zie hoofdstuk 10. Als het gaat om kunst in de openbare ruimte is het niet de bedoeling dat deelraad en ambtenaren hierover een discussie gaan voeren op basis van hun eigen smaak. Wanneer het gaat om kunst in de openbare ruimte beslist de buurt. Door een stad in te laten richten door politici en ambtenaren wordt de stad dood, door de stad in te richten naar de smaak en inventiviteit van burgers wordt de stad levendig.

De binnenstad is de laatste jaren ook vergast op veel reclame op steigerdoeken. Van de SP hoeven die doeken niet per se opnieuw weer donkergroen te worden, wel moet het adverteren met commerciële doeleinden stoppen. De steigerdoekreclame mag alleen gebruikt worden voor culturele reclame.

Zo slaan we twee vliegen in één klap; Amsterdam maakt reclame voor zichzelf en het stadsdeel loopt de inkomsten uit steigerdoekreclame niet mis.

6. Openbaar bestuur

Actief alle bewoners betrekken bij het leefklimaat in het centrum

Tegenwoordig heeft iedereen er de mond van vol dat burgers meer bij het bestuur betrokken moeten worden. In de praktijk komt dit echter vaak op het opschroeven van voorlichting en propaganda over het overheidsbeleid neer. Uiteraard vindt ook de SP dat overheidsorganen duidelijk moeten uitleggen waar zij mee bezig zijn. Maar het stadsdeel Amsterdam-Centrum werkt en denkt wel héél sterk vanuit het bestuur. Afgezien van een woordenwisseling met de vuilnisman hebben veel bewoners dan ook nooit persoonlijk contact met het stadsdeelapparaat.

In deze zin zijn de stadsdelen ook niet geworden wat de voorstanders ervan hadden gehoopt. De SP is nooit voorstander geweest van stadsdeelraden. De praktijk bevestigt nu dat stadsdeelraden vanuit een ivoren toren opereren, en nauwelijks draagvlak in de buurten hebben weten te verwerven.

Voor de SP ligt de nadruk op goede dienstverlening als uitvoerend apparaat. Op z'n minst moet het stadsdeel daarom niet alleen met callcenters en spreekuren passief afwachten of burgers wellicht iets te klagen hebben. In plaats daarvan moet het stadsdeel alles op alles zetten om zoveel mogelijk inwoners actief bij het stadsdeelbeleid te betrekken. Daarop moet het stadsdeel ook de vier wijkcentra aanspreken. Met subsidieovereenkomsten moet worden vastgelegd dat zij niet alleen beroepsinsprekers ondersteunen, maar zich toespitsen op het betrekken van zoveel mogelijk bewoners die nu nog niet actief zijn. Hiertoe moet het (buurt)opbouwwerk in ere worden hersteld. Waar nodig moet het stadsdeel daarvoor extra middelen beschikbaar stellen.

Ook moet het stadsdeel vaker bij discussies over de inrichting van de openbare ruimte eerst bij de burgers informeren wat zij wensen. Dat kan discussies in de raad ook verkorten. Zeker als het gaat om kleine aanpassingen als een hekje of het omzagen van een boom zijn oeverloze discussies simpel plat te slaan door gewoon aan de mensen te vragen wat zij willen.

Daarnaast moet het stadsdeel zelf overgaan tot interactieve besluitvorming. Daarvoor kan ook internet worden ingezet. Alle bewoners van een buurt moeten een stem krijgen in de wijze van besteding van de budgetten voor het beheer van de openbare ruimte in hun buurt.

Ook moet het stadsdeel middelen beschikbaar stellen voor activiteiten van bewoners die de buurtsamenhang bevorderen, of zo men wil: de sociale cohesie. Het kan gaan om een bescheiden subsidie voor een buurtstraatfeest, het organiseren van een schoonmaakactie, een buurtvergaderzaaltje of een huis-aan-huis-inspraakproject. En anders doet de SP het zelf wel.

De SP vindt de overheid een nuttige organisatie. Dat betekent omgekeerd óók dat de overheid zich voortdurend moet blijven afvragen of al haar activiteiten (nog wel) nuttig genoeg zijn. Voor de SP betekent efficiency bij het stadsdeel Amsterdam-Centrum dus niet: bezuinigen op de potloden en de gummetjes, maar voortdurend kijken of de inzet van ambtenaren nuttiger en doelmatiger kan. Er hoeft dan ook geen werk meer

te worden uitbesteed aan adviesbureaus en externe adviseurs. De SP is daar tegen. Het uitgespaarde geld kan worden gebruikt voor stimulering van interactieve besluitvorming en buurtsamenhang. En als het stadsdeel toch zelf iets niet weet, kan het dat beter aan zijn inwoners vragen.

De SP is in zijn algemeenheid geen voorstander van privatisering. Dit betekent dat het stadsdeel zoveel mogelijk van zijn taken zelf moet (blijven) uitvoeren. Waar toch opdrachten worden uitbesteed, moeten aanbestedingen zodanig worden opgezet, dat kleine lokale bedrijven daarbij een maximale kans op gunning maken. Dit kan bijvoorbeeld door een groot pakket voor onderhoud van de openbare ruimte op te delen in verschillende kleinere aanbestedingspakketten. De SP is ervoor om de scheiding van verantwoordelijkheden tussen deelraad en centrale stad te evalueren en strikter te omschrijven. Ook dient iedere bestuurlijke laag haar verantwoordelijkheid te nemen, en juist niet af te schuiven zoals nu vaak gebeurt; het stadsdeel zegt: dit hoort bij de centrale stad, terwijl de centrale stad zegt dat iets bij het stadsdeel hoort. Samen verantwoordelijkheid nemen en er in overleg samen uit komen is het alternatief.

7. Inrichting, beheer en onderhoud van openbare ruimte

Geen kostbare opleuking van pleinen, maar bruikbare openbare ruimte

Jaarlijks geeft het stadsdeel 47 miljoen euro uit aan onderhoud en schoonmaken van de openbare ruimte. Dat is een kwart van het totale budget van het stadsdeel. De SP vindt het belangrijk dat straten, pleinen, bruggen en kademuren steeds in goede staat verkeren en schoon zijn. Maar ook worden jaarlijks vele miljoenen besteed aan profielaanpassingen en herprofileringen. Ook gaat veel geld naar het antiquariseren van pleinen en het aanpassen van grachten met het Nieuwe Standaard Grachtenprofiel. Zo staat bijvoorbeeld een grootscheepse opleuking van het Leidseplein op tafel. Voor de SP hoeft dit niet. Voor zover het zuiver esthetische aanpassingen betreft, geeft de SP het daarmee gemoeide geld liever uit aan andere onderdelen van het stadsdeelprogramma. De schoonheid van de stad is volgens de SP meer gebaat met het verbieden van grote gevelreclames en het beter reguleren van steigerdoekreclame.

Het budget voor inrichting van de openbare ruimte zelf moet uitsluitend worden besteed aan nuttige investeringen. Daaronder vallen in elk geval aanpassingen om overal de vrije doorgang te garanderen voor mensen met een rolstoel of kinderwagen. Ook moeten er veel meer fietsenrekken komen. Als daarvoor niet genoeg ruimte is, mag dit ten koste gaan van autoparkeerplaatsen. Op één autovak kunnen tien fietsen staan. Meer groen en speelruimte moeten eveneens gerealiseerd worden ten koste van autoparkeerplaatsen. Ruime voetpaden en vrij liggende fietspaden hebben prioriteit boven verkeersruimte voor auto's. Afvalbakken moeten er ook meer komen, niet van top-design, maar vooral stevig.

Binnentuinen moeten niet afgesloten worden voor publiek. De SP is juist voor de omgekeerde beweging: meer binnentuinen dienen waar dit mogelijk is toegevoegd te worden aan de openbare ruimte. De binnenstad is van iedereen. Niet alleen toeristen, ook bewoners hebben behoefte aan meer toegang tot groenvoorzieningen, met rust- en speelruimte.

Er moet onderzoek komen naar de mogelijkheden en wenselijkheid van ondergrondse huisvuilcontainers. Dit zou vermindering van zwerfafval kunnen opleveren. Mensen kunnen dan immers hun afval op elk gewenst moment kwijt. Campagnes als "Schoon en Heel is gewoon" worden stopgezet. Ze kosten veel geld, en het effect ervan is onvoldoende aangetoond.

8. Veiligheid

Vraag buurtbewoners wat zij van veiligheidsbeleid en van de politie verwachten

Zoals iedere partij maakt ook de SP zich hard voor de veiligheid van haar burgers. Maar waar andere partijen vaak blijven steken bij een veilig gevoel op straat, richt de SP zich ook en met name op de echte gevaren die burgers bedreigen. Veel vaker sterven burgers aan gevolgen van vervuiling en het verkeer dan dat zij het slachtoffer zijn van zinloos geweld of terrorisme. Als het al gaat om geweld komt geweld in de huiselijke sfeer veel vaker voor dan geweld op straat. Dan gaat het vaak niet om een incident, maar om langdurig lijden. De SP wil zich daarom eerst daarop richten: het verkeer moet echt veel veiliger, de binnenstad moet veel schoner worden, en ook moet de opvang voor mensen met problemen thuis zo laagdrempelig mogelijk zijn. Meer hierover is terug te vinden in hoofdstuk 2.

Het veiligheidsgevoel van burgers in de straten van Amsterdam neemt gelukkig toe. Maar de inzet van politie tegen criminaliteit kan veel efficiënter. Het is belangrijk dat de politie zich bezig houdt met acties die de veiligheid bevorderen, en dat is met name veel surveilleren. Hierom vraagt de burger ook als het gaat om meer blauw op straat: niet zomaar blauw, maar blauw voor de buurt. De inwoners van het stadsdeel moeten een stem krijgen in de manier waarop dat blauw wordt ingezet, en in de prioriteiten van de politie. Hoewel het stadsdeel geen rechtstreekse zeggenschap heeft over de politie, moet het stadsdeel zich daarmee veel sterker gaan bemoeien. Dat moet bijvoorbeeld ook door het buurtgewijs organiseren van discussiebijeenkomsten over het politiebeleid. De SP wil in dat kader dat de politie minder aandacht besteedt aan grote acties zoals fouilleeracties, blaastesten en fietsfuiken. Dit soort acties kosten heel veel politie-inzet en hebben slechts een kortetermijneffect. Ook is de SP tegen het binnenvallen van discotheken slechts om te controleren op het gebruik van drugs. Verder is het ontruimen van kraakpanden - met name kraakpanden waar maatschappelijk wenselijke activiteiten plaats vinden - iets wat bij de SP duidelijk niet de prioriteit heeft. In plaats daarvan is het van groot belang dat de politie op straat rondloopt en bereikbaar is. Ook is het van belang dat de politie weet wat in de buurt speelt: contact met de buurtbewoners is daarom minstens zo belangrijk als contact met bijvoorbeeld de horecasector. Bij klachten over overlast van de horeca dient de politie snel als bemiddelaar op te treden en de regels te handhaven.

Kort samengevat is de SP voor een actief surveillerende politie met veel kennis van de buurt, voor agenten die snel ter plaatse zijn en mensen aanspreken op ongewenst gedrag - ook al is dit het laten vallen van rotzooi op straat - zonder direct een boete te willen uitschrijven. Voorwaarde daarvoor is dat agenten vaker uit hun auto komen en lopend of fietsend door de buurten gaan. Door een aanwezige surveillerende agent leren de mensen vanzelf wat wel en niet kan, en kunnen zij ook zelf makkelijker de verantwoordelijkheid nemen om elkaar aan te spreken op ongewenst gedrag. De SP kiest uitdrukkelijk niet voor camera's op straat, maar geeft ook hier weer de voorkeur aan surveillerende agenten. Immers, wanneer camera's een misdaad registreren is deze nog niet voorkomen. Bovendien kan een camera iemand niet actief corrigeren. En voorkomen is altijd beter dan genezen. Het is veel beter om het aanwezige budget voor veiligheid te investeren in oplossingen die de daadwerkelijke veiligheid bevorderen in plaats van alleen een veilig gevoel te creëren.

In het kader van algemene veiligheid is het ook van belang dat het stadsdeel zich uitspreekt tegen het vervoer van gevaarlijke stoffen langs het centraal station. De beveiliging van deze transporten is zwaar, maar een ongeluk zit in een klein hoekje en bij een ramp - en een ramp is helaas nooit helemaal te voorkomen - moet een groot deel van het stadsdeel geëvacueerd worden. Wanneer er geen gevaarlijke stoffen als ammoniak over de rails vervoerd worden is dat gevaar in ieder geval geweken. Hetzelfde geldt voor het vervoer van LPG en andere gevaarlijke stoffen over de weg.

Nu de Raad van State heeft bevestigd dat dit mogelijk is, verleent het stadsdeel geen bouwvergunningen meer voor UMTS-zendmasten, zolang niet onomstotelijk is bewezen dat UMTS-signalen geen schade voor de gezondheid opleveren.

9. Verkeer en vervoer

De binnenstad kan niet zonder fiets en openbaar vervoer

De huidige Nota Bereikbaarheid Binnenstad meldt een beoogde afname van het autoverkeer met 25% in 2005 (ten opzichte van 1991) en daarna handhaving van de automobilititeit op dit niveau. De SP ondersteunt deze beleidsdoelstelling, sterker nog: zij wil de lat veel hoger leggen.

De binnenstad is vanuit alle buitenwijken goed bereikbaar met het openbaar vervoer. De bouw van parkeergarages voor bezoekers is daarom in het stadsdeel absoluut overbodig, en bovendien schadelijk voor enerzijds het milieu, omdat het autoverkeer aantrekt, en anderzijds voor de lokale economie, omdat zij niet zit te wachten op nog meer bouwputten in de binnenstad. Bezoekers kunnen beter vanuit de buitenwijken met het openbaar vervoer naar het centrum reizen dan per auto. Van de centrale stad verwachten wij daarvoor niet alleen handhaving van het huidige bus- en tramnet, maar ook verbetering. Van opheffing van één of meer tramlijnen in de Leidsestraat kan geen sprake zijn.

De Opstapper is bij uitstek de vorm van openbaar vervoer waar mensen op zitten te wachten: frequent, comfortabel, flexibel, en het kan fijnmazig uitgevoerd worden. In plaats van veel geld uit te geven aan prestigieuze openbaar vervoersprojecten als de Noord-Zuidlijn kiest de SP liever voor de snelle, goedkopere en comfortabele oplossing. Vandaar dat de Opstapper zeker moet blijven. Sterker nog: bij voorkeur wordt het traject verlengd naar andere stadsdelen en uitgebreid met extra lijnen. Uitbouw tot een stedelijk integraal systeem voor Collectief Vraagafhankelijk Vervoer, waarvan de Stadsmobiel voor WVG- en ouderenvervoer deel uitmaakt, is ook een optie. Ook kunnen hotels voor het vervoer van hotelgasten een aandeel in de exploitatie van de Opstapper krijgen.

Het gebruik van de Opstapper is op dit moment nog lager dan men op grond van de behoefte aan dergelijk vervoer mag verwachten. Er moet daarom veel meer reisinformatie worden gegeven over de Opstapper. Langs de route staan geen haltes, en dat is ook de kracht van de Opstapper. Wel zouden er in het verzorgingsgebied informatieborden moeten komen, zodat ook de incidentele passagier weet dat hij of zij van de Opstapper gebruik kan maken, en weet hoe het systeem werkt. Verder kan met GPS de precieze positie van de busjes worden gevolgd. Onderzocht kan worden of het momenteel al haalbaar is dat door koppeling van deze GPS-gegevens aan een Individueel Reis Informatie Systeem (IRIS) gebruikers op hun mobiele telefoon informatie krijgen over hoe ver weg de eerstvolgende Opstapper nog is, en welke omleidingsroute dit busje eventueel volgt.

In de binnenstad is de ruimte beperkt. Daarom dienen er ook scherpe en duidelijke keuzes gemaakt te worden. De SP is van mening dat het autoverkeer in de binnenstad omwille van het milieu en de veiligheid, maar ook omwille van de schaarse openbare ruimte een stuk minder kan. Waar mogelijk worden straten autoluw. Automotoren produceren fijn stof en stikstofdioxide. Om schade aan de gezondheid te voorkomen moet het stadsdeel bij al zijn besluiten de huidige grenswaarden van het Besluit luchtkwaliteit in acht nemen, ook als de regering of EU deze grenswaarden in de toekomst verlaagt. In elk geval moet het autoverkeer worden geweerd of beperkt, daar waar toch de huidige grenswaarden worden overschreden.

Wel is het natuurlijk van belang dat wie echt afhankelijk is van zijn of haar auto als bewoner van de binnenstad kan parkeren. De SP steunt ieder beleid dat erop is gericht het aantal van buiten de binnenstad

geparkeerde auto's te verminderen, ook opdat bewoners van de binnenstad voor wie het gebruik van de auto onvermijdelijk is hun auto kwijt kunnen. Omgekeerd wil de SP stringentere handhaving van de regel dat per huishouden nooit meer dan één parkeeronthefing kan worden verstrekt. In de binnenstad geldt inmiddels een verbod voor vrachtwagens zwaarder dan 7,5 ton en langer dan negen meter buiten de hoofdtransportassen. De SP wil onderzoek naar de mogelijkheid dit verbod uit te breiden naar personenauto's zwaarder dan 2.000 kg. In elk geval valt te denken aan het middel het tarief voor een parkeervergunning voor zulke auto's in het centrum aanzienlijk te verhogen. Tegelijk kan dan het tarief voor kleine auto's omlaag. Voor de klasse van kleinste en zuinigste auto's wordt de parkeervergunning gratis. Deze differentiatie van het parkeervergunning-tarief wordt op juridische waterdichte wijze ingevoerd. Zo nodig neemt de SP vanuit stadsdeel Amsterdam-Centrum daartoe het initiatief.

Veel ruimte die nu wordt ingenomen door parkeerplaatsen kan beter worden besteed aan andere bestemmingen waaraan in de binnenstad behoefte is. Liever zien wij bomen en ander groen, speelplaatsen, en marktruimte. Bovendien is het van groot belang dat er in de binnenstad meer fietsenrekken komen te staan. Het parkeren van de fiets aan de gevel is in de binnenstad officieel verboden, echter dit is absoluut niet te handhaven. In de deelraad worden fietsen nu soms aangeduid als "sprinkhanenplagen". De binnenstad zou trots moeten zijn op het feit dat zoveel mensen de fiets pakken, en het stadsdeel moet gebruik van ruimte voor fietspaden en fietsenstallingen voorrang geven.

De autoloze zondag is een belangrijk symbool. Maar het moet meer dan een symbool worden. Liever kiest de SP ervoor geld te investeren in het permanent autoluw maken van het stadsdeel dan het organiseren van één autoloze zondag. Ook het idee om iedere zondag de binnenstad autovrij te maken is leuk; echter een autoluwe binnenstad op alle dagen is veel zinvoller.

Touringcars geven opstoppingen en overlast, en zijn onveilig. Zij passen niet in het centrum. Op de Piet Heinkade bij de Passagiers Terminal Amsterdam (PTA) is al een terrein ingericht voor het parkeren van toerbussen en voor transfer van toerbusspassagiers op andere vormen van vervoer. Mede daarvoor is tramlijn 16 eind mei 2005 naar de PTA doorgetrokken. Tot nu toe wordt dit busterrein echter nauwelijks gebruikt. Een verbod voor touringcars in de binnenstad moet daarin verandering brengen. Uiteraard moet de centrale stad dan ook lijn 16 naar de PTA handhaven. Aanvullend kan met de toeristenindustrie samengewerkt worden in het boven voorgestelde traject voor uitbreiding van de Opstapper.

Taxichauffeurs zorgen in het centrum voor veel overlast. Toch zijn de taxiregels voor zover het gaat om gedrag van taxi's in het verkeer goed en duidelijk. Uiteraard is het taxi's niet toegestaan voorrang te nemen op plaatsen waar ze het niet hebben en voetgangers af te snijden. Maar ook mag een lege taxi niet op de OV-strook rijden. Er moet echter een betere handhaving komen van deze regels. Het is van belang hierop aan te dringen bij de centrale stad.

10. Economie, horeca en toerisme

Meer ondernemers met hart in en voor de buurt

Het bestaande beleid van het stadsdeel geeft extra steun aan bedrijven met een buurt- en/of sociale functie. Versterking van economische activiteiten in kunst en cultuur is daarvan onderdeel: zie hoofdstuk 5.

Er is één loket voor alle contacten tussen ondernemers en het stadsdeel. De SP ondersteunt dit beleid. In de Czaar Peterbuurt is een straatmanager actief om kleine, startende bedrijven te ondersteunen, in samenwerking met Kunstzaak. De SP pleit er voor het straatmanagersproject te evalueren, en wanneer echt doelmatig

ambulant te maken. Zo kunnen ook andere buurten een dergelijke economische opknapbeurt krijgen. Tegelijkertijd is de binnenstad nog steeds het speelveld van dubieuze onroerend goedspeculanten, horecaprojectontwikkelaars en witwassers. Bij vergunningaanvragen moet het stadsdeel de Wet Bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (BIBOB) op het scherpst van de snede toepassen. Maar ook informele ambtelijke contacten met dubieuze ondernemers dienen zo terughoudend mogelijk te zijn. Uiteraard doet het stadsdeel zelf alleen maar zaken met ondernemers die goed aangeschreven staan. De SP vindt dat iedereen in het centrum alles mag - zolang dit voor anderen geen onrecht, schade, overlast of hinder oplevert, en geen aantasting van het milieu. Ook van ondernemers verwacht de SP, dat zij met hun activiteiten geen schade en hinder veroorzaken. Als zij dat wel doen, moet het stadsdeel hen daarop aanspreken met regelgeving en handhaving. Voor economische activiteiten die schade of overlast opleveren, verleent het stadsdeel ook geen vrijstellingen of ontheffingen. Uitgangspunt is hierbij het wegnemen van de ongewenste neveneffecten, en niet het wegpesten van kleurrijke activiteiten, die mede het bijzondere karakter van de binnenstad bepalen. Het is van groot belang dat het stadsdeel veel soepeler omgaat met het verlenen van vergunningen aan activiteiten die het stadsdeel en haar bewoners alleen maar vreugde opleveren. Wij denken hierbij bijvoorbeeld aan het jaarlijks terugkerende gehakketak om de vergunning voor een ijsbaan op de Dam. Van een dergelijk bureaucratisch gemier moet de SP niets hebben, omdat niemand er baat bij heeft.

Festiviteiten als de uitmarkt, de gay pride parade en koninginnedag, maar ook kleinere festiviteiten waarvan er talloze zijn, zijn heel belangrijk voor het stadsdeel en zijn bewoners. De SP vindt dat deze festiviteiten vooral zoveel mogelijk plaats moeten vinden, echter, zij moeten geen zielloos excuus worden voor commerciële activiteiten en geen overlast worden voor bewoners. De prioriteiten liggen voor de SP hier als volgt: eerst het festival en de bewoners, dan de commercie. In het geval van koninginnenacht komt het er dan op neer dat de vrijmarkt absolute voorrang heeft op de horeca, in tegenstelling tot wat nu het geval is. In het geval van teveel overlast kan een evenement ook kleinschaliger, wat helemaal niet hoeft te betekenen dat het minder leuk wordt; vaak juist integendeel. Het afsluiten van openbare ruimte ten gunste van een commercieel evenement is voor de SP uit den boze.

De prioriteit voor kleinschalige bedrijven moet worden uitgebreid naar de toerisme-industrie. Bijvoorbeeld met bestemmingsplannen moeten nieuwe massale vestigingen van internationale hotel- en fastfoodketens worden geweerd, ten gunste van hotels en horeca in het lokale kleinbedrijf. Dit komt het karakter van het toerisme ten goede, en voorkomt dat opbrengsten uit het toerisme wegvloeien uit de lokale economie.

11. Financiën

Een ander SP-beleid begint al met slechts vier procent schuiven in de stadsdeelbegroting

Volgens dit verkiezingsprogramma moet er in het stadsdeel heel wat veranderen. Bestuurlijk kan het volgens de SP allemaal met flink wat meer eenvoud. Tegelijk moet de dienstverlening doelmatiger, meer toegespitst op werkelijke noden en behoeften. Veel van de veranderingen die de SP wil kosten dan ook geen extra geld. Het is meestal vooral een kwestie van anders organiseren en anders werken dan nu gebeurt. Maar ook wordt in dit verkiezingsprogramma op veel plaatsen de inzet van meer mensen en investeringen bepleit. Dat kost uiteraard wel extra geld. Toch is dit verkiezingsprogramma geen ongefundeerd verlanglijstje. Alle extra kosten van de plannen van de SP voor het stadsdeel zijn doorgerekend. Datzelfde is gebeurd met de bezuinigingen die de SP wil doorvoeren. Dan blijkt, dat per saldo het hele programma van de SP voor de periode 2006-2010 kan worden doorgevoerd, zonder dat de totaaluitgaven van het stadsdeel omhoog gaan. Hieronder zijn alle maatregelen van de SP in geld vertaald. De detailberekeningen die daaraan ten grondslag hebben gelegen, staan hier echter niet bij. Voor wie daarin belang stelt, geven wij desgevraagd echter graag

deze nadere toelichting en onderbouwing. Als uitgangspunt is de laatste rekening van de werkelijke uitgaven van het stadsdeel genomen. Dat is de jaarrekening over 2004. Dat levert dus meteen het voorbehoud op, dat meevallers en tegenvallers op de stadsdeelbegroting in latere jaren kunnen leiden tot bijstelling van de prioriteiten en posterioriteiten van de SP. Dat laat onverlet dat onderstaand overzicht, zoals in elke overheidsbegroting, in de eerste plaats duidelijk wil maken op welke manier de SP haar politieke intenties vertaalt inerschikking van financiële middelen.

Besparingen en kosten bij uitvoering van het SP programma 2006-2010 op jaarbasis (ijkpunt jaarrekening 2004 stadsdeel Amsterdam-Centrum) x miljoen euro

Totale werkelijke uitgaven van het stadsdeel in 2004	178,5
waarvan:	
- beheer openbare ruimte	46,9
- inrichting openbare ruimte	12,4
- inhuur personeel van derden	6,3

Bezuinigingen volgens de SP:

- minder herprofileringen, pleinreconstructies etc. en gebruik goedkopere materialen	- 5,5
- minder inhuur van uitzendkrachten, consultants, juridisch adviseurs etc. (inhuur personeel van derden)	- 1,0
- minder voorlichtings- en propagandacampagnes	- 0,1
- niet bouwen van parkeergarages minimaal	- 0,1
Subtotaal bezuinigingen	- 6,7
Subtotaal	171,9

Nieuwe uitgaven volgens de SP (op jaarbasis) :

- afschrijving onteigening woningen boven winkels	1,5
- woonbootexploitatie door stadsdeel	0,8
- bijdrage armoedebeleid	0,8
- stadspaskorting sportvoorzieningen en andere voorzieningen	0,3
- uitbreiding zorg en welzijn voor jeugd, tieners en ouderen en uitbreiding sociaal-cultureel werk	0,6
- servicecentrum kinderopvang	0,1
- terugbrengen ID-banen als reguliere banen in het onderwijs	0,5
- gratis ruimte voor kunstenaars en culturele voorzieningen	0,8
- uitbreiding buurtopbouwwerk minimaal	0,1
- subsidies buurtstraatfeesten etc.	0,2
- bijdrage stadsdeel aan uitbreiding Opstapper	1,0
Subtotaal nieuwe uitgaven	+ 6,7
Totaal	178,5